

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

4.SAYI
MAYIS 2024

UMUT ÖREN
NUR BAHAR
YURTTAŞ
MEHMET SEVİM
HALDUN YILMAZ
BİBLİOFİLA
SEMİH DUMAN
ABDULLAH MEMİŞ
SEVİNÇ YAŞAR
SEHER EDA
KILINÇARSLAN
RİCA OBRA
KAAN TAHA BOSTAN
ONE°

RÖPORTAJ



SANARTTV

içindekiler

- 1** İlk Yazı / **ÖNER ADIYAMAN**
2 Lükse Bak Kimse Yemeğe Dokunmamış / **UMUT ÖREN**
6 Vazgeçişler Zamanı / **NUR BAHAR YURTTAŞ**
8 Mehmet Sevim Öğretmenim / **MEHMET SEVİM**
14 İki Adsız / **HALDUN YILMAZ**
17 Ruhumu Kemiren Canavarlar / **BİBLİOFİLA**
18 Röportaj İrfan Alış(PEYK) / **UMUT ÖREN**
22 Doğanın Güzelliği: Hayvanlarla Dolu Bir Dünya / **SEMİH DUMAN**
24 Bence: Erkek Olmak / **ABDULLAH MEMİŞ**
26 Yıllar Sonra Düşündü Kadın: Neden? / **SEVİNÇ YAŞAR**
29 Anna Göldi Anısına / **SEHER EDA KILINÇARSLAN**
33 Şiir: Aşk / **RİCA OBRA**
34 Şiir: Hadi Kalk Sevgilim / **KAAN TAHA BOSTAN**
35 Şiir: Aynadaki Yansıma / **BİBLİOFİLA**

Genel Yayın Yönetmeni: **UMUT ÖREN**

Editör: **ALEYNA KÖSELER**

Dergi tasarımı, illüstrasyon ve karikatürler: **ÖNER ADIYAMAN**

ilk yazı

ÖNER ADIYAMAN

Merhaba,

Sayfalar bu sefer daha bir dolu gibi.
Belki de gözlerim
ya da umutlarım.

B i l e m i y o r u m .

Sıradan olmak ile olmamak arasında sıradan birkaç
detay var sadece. Kiminin talihi talihsizliklerle
döner.

Dördüncü sayıda, sıradan dertlere sıradan
insanlarla birlikte değiniyoruz. Birlikte sıradışını
b e k l i y o r u z .

Umarım talihimiz bu talihsizlikle döner.

İyi okumalar.

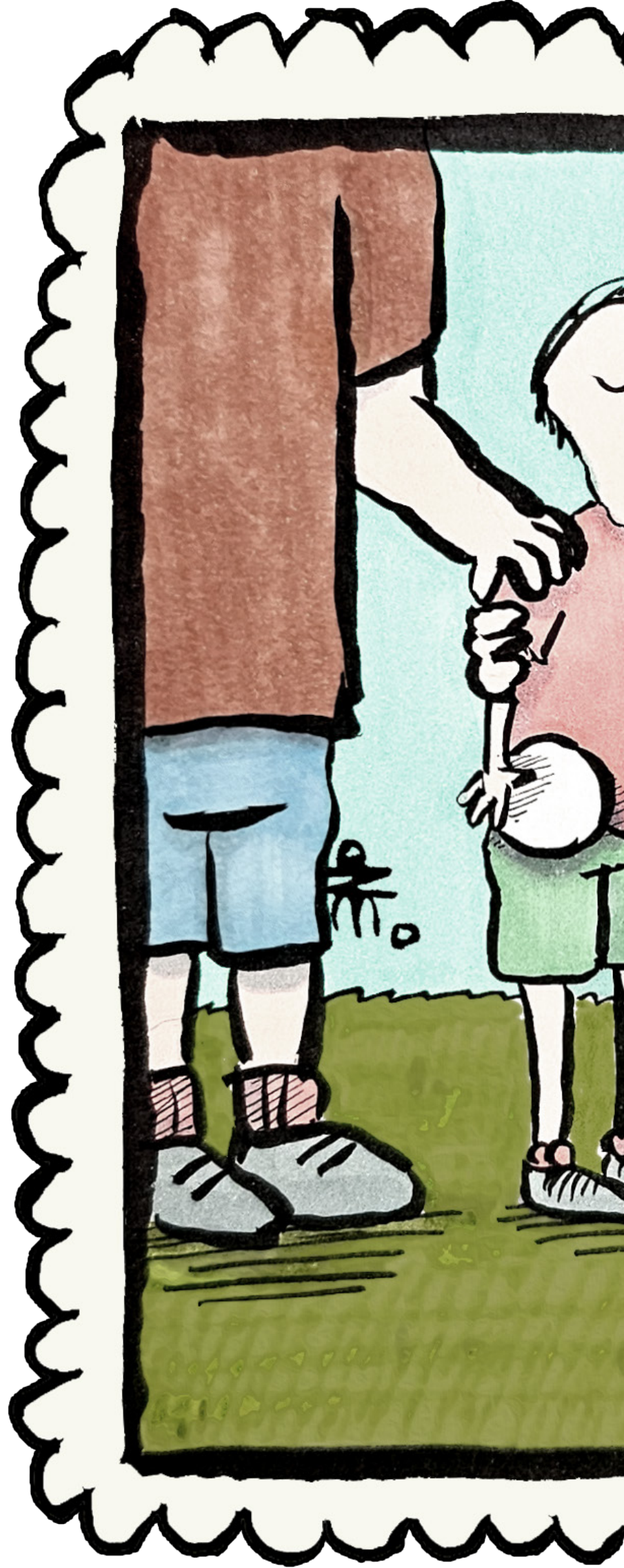
lükse bak kimse yemeğe dokunmamış

UMUT ÖREN

Merhaba, ben Umut. Yazı yazarken en önemli şeylerden biri başlangıçtır. Ve ben bunu hiç beceremem. Geniş zaman, gelecek zaman, geçmiş zaman, zaman zaman...

Düşünceler içinde kaybolup giderim. Bir sürü anlatmak istediğim hikâye var heybemde. Deve miyim ki ben, heybem olsun? Hörgüçtü galiba o? Atın heybesi olur. Gerçi devenin de olur. Eşeklerin de oluyor. Ne eziyet çekiyor bu hayvanlar bizden, insanlardan. Bak şimdi hatırladım, bizim de oluyor heybemiz. Sanırım afili bir giriş olmadı. O yüzden tekrar deneyelim.

Başka bir galaksiden gelen birisi olsa, acaba ona ne derdim? Uzun zamandır bunu düşünüyorum. 'Metrobüse son durakta bin.' gibi cümleler geliyor aklıma. Neden gelsin ki, başka bir galaksiden buraya? Klişe bir mesaj vermeyeyim (ödül alan modellerin yaptığı gibi). 'Dünya barışı istiyoruz.' Evet, hepimiz gerçekten istiyoruz. Peki bunun için ne yapıyoruz? Hiçbir şey. Koca bir hiçliğin ortasında duruyor ve olanları izliyoruz. Başka bir galaksiden gelen birisi olsa, ona: 'Dünya'yı kurtarabilir misin?' diye sorardım. O da: 'Ne bileyim ben. Anası ağlamış Dünya'nın.' Derdi ardından da herhalde, geri giderdi. Klişe oldu bak yine.





Tekrar tekrar denedim. Sırf bu başlangıcı bulamadığım için aynı noktada kaldım. Yıllardır bir zaman kapsülünün içinde gibiyim. Dışarıda bir hayat var, görüyorum. Elimi uzatmak istiyorum. Fakat yapamıyorum. Zaman akıp gidiyor, ben ise sadece izliyorum. Çünkü başlangıç noktasını bulamıyorum. Bulsam, başlayacağım ama talihsizlik işte...

Sanırım sonunda başlayacağım, biraz gaza geldim. Altı ay sonra, sabah (sabah dediğim öğlen 12) dışarı çıktım. Güneş uzun zaman sonra tenime temas etti. Tuhaf bir his. Sanki hapishanedeymişim gibi anlatıyorum ama değilim. Gerçi bu da kendi hapishanem.

Yazıyorum, çiziyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum. Bir hikâye anlatıcısı olmak istiyorum. Hikâye anlatmayı bilmiyorum. İşte size gerçek bir şaka. Yolumu arıyorum, kendimi tanıyorum. Yazıyorum, çiziyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum.

Sürekli bir şeyler yazmak için oturuyorum bilgisayarın başına. Güzel bir hikâye var elimde, adı 'Otel'. Yazıyorum, yazıyorum, bitmiyor. Kısa film güya kendisi, sıkılıyorum, bırakıyorum. Biraz resim çiziyorum, ona bir hikâye uyduruyorum, sonra ondan da sıkılıyorum. Başlıyorum başka bir hikâyeye, onun da sonu gelmiyor diğerleri gibi. Yine oturdum bilgisayarın başına. Bu bir senaryo değil. Kitap desem, kitap yazanlara ayıp olur. Kendi anılarımı yazıyorum, Ferhan Şensoy hesabı. Tabii, yersen. 'Gerçi her şeyi yiyorsun, bunu da ye işte, ne olacak?' diye başlıyorum yazmaya.

Giriş

I. Bölüm

Mahalle, kendi içinde bir aile.

Mahallenin en kısa ve en zayıf kişisiyim. Yaşımdan küçükler bile benden büyük ebat olarak. Sene 2006, ekonomi bu kadar kötü değil. Tabii bunlar benim umurumda da değil; küçüğüm, daha 9 yaşındayım. Mahallede uzun merdivenli, bahçeli, beyaz evin önünde oturuyoruz. Milletin toparlanması etmesi uzun sürüyor. Kalabalığımız, 15-20 kişi var mahallede. Hepsi birbirinden değişik tipler, onlara da geliriz, konumuz bu değil şimdi.

Oturmuşum merdivenlerin başına, sohbet ediyorum bizim yalancı Sinan'la. Derken karşı apartmanın merdivenlerinden beyaz tişörtlü pembe etekli biri seke seke inmeye başlıyor. İlk defa etek gördüğümünden midir, nedir. Ben de başlıyor bir kıvranma. Sarı uzun saçlı, kahverengi kocaman gözleri olan zayıf bir kız, çok tatlı bir tip. Sekiyor... Ve gidiyor... Ee nereye gitti şimdi bu? 'Neyse, gittiyse geri döner. Yeni taşındı herhalde. Yani inşallah öyledir...' diye düşünmeye başlamışken 1 saat sonra aynı apartmanın önünde şişe çevirmece oynarken

buluyoruz kendimizi, nasıl olduğunu anlamadan. Bu Türk erkeklerinin kızlarla konuşmak için bulduğu bir oyun galiba. Bunun değişik versiyonları var, ileride onlara da geliriz. Biz oyunumuzu oynarken yalancı Sinan atlıyor birden: 'Oğlum, kızın babası geliyor!' diye. Sanki yatakta basılmış gibi kaçıyoruz. Ben öyle bir kaçıyorum ki, nerede olduğumu bilmeden açıyorum gözümü. İlk defa bu kadar uzaklaşıyorum mahalleden. Aştan mıdır yoksa korkudan mıdır? Bilinmez. Kalbim çıkacak gibi atıyor. Nasıl geri döneceğim falan diye düşünürken, mahallenin bakkalında buluyorum kendimi. Tabii, o zaman bakkal var, market falan yok. Cebinde para olmasa bile alışveriş yapabiliyorsun.

Giriyorum hemen içeri. Bizim bakkal yıllardır değişmedi. Önleri dökük saçları, zayıf, uzun boylu bir adam. Beni de çok sever, yani ben öyle sanıyordum. Hemen tutuşturuyor elime cipsleri, kolaları yolluyor beni. Yazıyor deftere bir şeyler, ne bileyim ben onun veresiye olduğunu. Hiçbir şey olmamış gibi mahalleye dönüyorum (zaten hiçbir şey olmuyor). Mahallede Sinan var, bir de birkaç kişi. Kız ortalarda yok, gitmiş belli. Sinan beni görünce: 'Neredesin oğlum?' diye atlıyor söze birden. Ben de "Oğlum, 'Babası geldi!' dedin, kaçtım." diyorum. Karşımda, gevşek gevşek gülmeye başlıyor. Meğer aşure ayıymış.

NORMAL
MARIO



1-1

Sınıırı geçmek



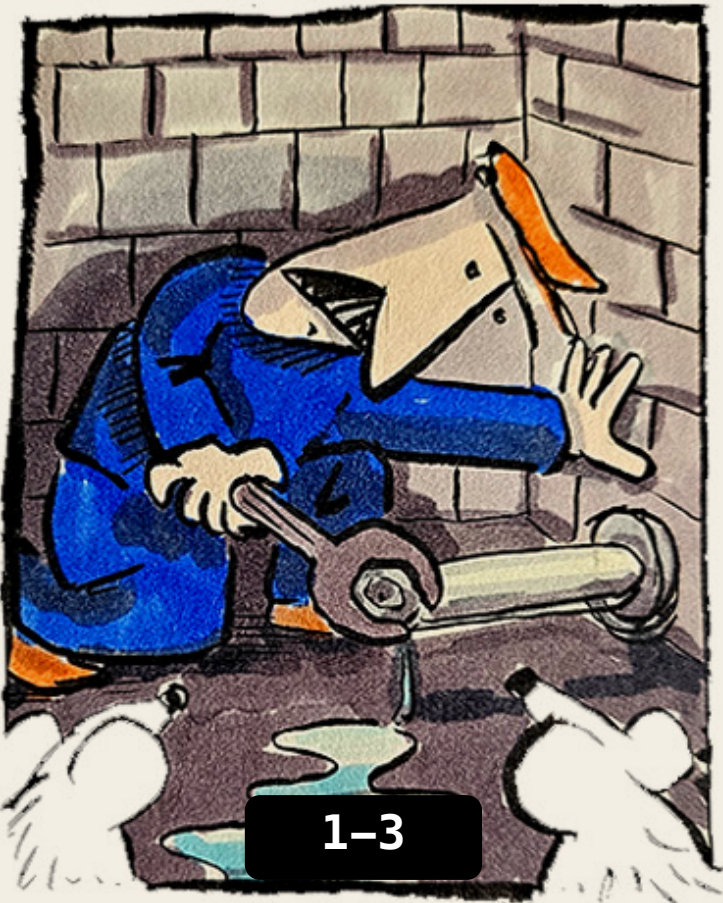
1-2

Botla kaçış

Adamın birisi de dağıtmaya gelmiş, yani ortada ne baba var, ne basılmış bir durum. Boşu boşuna kaçıırıyordum kızı. Başlıyorum Sinan'ı kovalamaya. Yakalasam bir şey yapabilecekmış gibi, göbeğiyle döver beni. 200 kilo olduğunu düşündüğüm bir tip, daha 8 yaşında kendisi. Mahallenin kalecisi aynı zamanda, dokunulmazlığı var yani. Kalecilik önemli bir görev mahalle için. Bunu yapan 2 kişi var mahallede. Biri kısa boylu şişman Sinan, diğeri tam tersi uzun boylu çok zayıf Fatih. Onu da diğer mahalleden transfer etti abilerimiz. Böyle sistemli çalışıyor mahalle. Sanki bir lig gibi.

İki takım var mahallede: Aslar ve yedekler. Seçmelerle belli oluyor bunlar. Önce mevkiler belirleniyor, (Benim mevkim forvet. Sağ bek olarak başladığım kariyerime forvet olarak devam ediyorum.) sonra mevkiye göre isimler yazılıyor, bir torba içine atılıyor. Mahallenin en büyük abisi, aramızda 6 yaş var kendisiyle, Mesut abi başlıyor torbadan isimleri çekmeye. Bir bir isimler okunuyor, eşleşmeler belli oluyor. Maçlar yapılıyor, kazananlar as takıma kaybedenler yedek takıma geçiyor. Bana kuradan Can çıkıyor. Yokuş yukarı mücadele başlıyor. Onur abimin bana öğrettiği bir çalım hareketi var. 'Onur abin kim?' diye soracak olursanız kendisi öz abim değil, anneannemin kardeşinin oğlunun oğlu.

Kuzenim galiba. Hasta bir Beşiktaşlı, benim gibi. Bununla ilgili de bir anım var. Zamanı değil şimdi. Topu sağ ayağımın dışı ile iki kere dürtüp, sağ ayağımın içi ile çekiyorum soluma, sonra sol ayağımın içi ile ittiriyorum topu. Tabii Can biliyor bu hareketi. Çok hızlı olmama rağmen bitiriciliğim yetmiyor ve Can yeniyor beni. (Bir farkla) İkimiz de mahallenin iyilerindeniz futbol anlamında. Can, 11 yaşında olmasına rağmen sakalıyla ünlü mahallede. Kardeşi de aynı şekilde. Sakal olarak doğmuş bunlar. Mahallenin kıl oranını yükselten ikili, çok anlaşılamaz kendi aralarında. Gerçi Can ile anlaşabilmek çok zordur. Kendisi her konu hakkında iddialıdır, tartışır hiç bilmeseyse bile o konuyu. Saklambaç oyununun kuralları üzerine 6 saat oturup tartıştığımızı hatırlıyorum. Her oyunda kural koyardı. Kendi içinde bir adaleti vardı. Kendi haksız olsa bile kendisi ile tartışırdı. Ta ki Mesut abinin kurallarına kadar. Meslek lisesinin içinde bir halı saha vardı, genelde orada oynardık büyük maçları. Bazen skor olarak kazandığımız maçların ardından, kaybederdik. Bir türlü kâğıt üzerinde kazanamazdık. Her zaman Mesut abiden olan kazanırdı. Sonra hep beraber yemek yemeye giderdik. Yemekte tartışmalar devam ederdi. Kahkahalar eksik olmazdı. Ve sonunda maç kim hak etti ise o kazanırdı. Zaten maçın bir önemi yoktu, önemli olan birlikte olmaktı.



Pis işler



Teşekkürler Mario!
Ama ne yazık ki senin rızkın
başka bir ülkede...

vazgeçişler zamanı

NUR BAHAR YURTTAŞ

Aniden uyandı, dişlerini sıkmaktan çenesinin uyuştüğunu fark etti. Her tarafı uyuşmuştu.

Neden koltukta iki büklüm uyuya kaldığını hatırlamaya çalıştı. Zihnine birçok düşünce yığılmıştı, düşünceleri acıyordu. Başına bir ağrı yayıldı. Koltuktan yere düşen deftere vahşice uzandı. İlerdeki masaya bıraktı. Etrafına bakındı. Bir umutla aldığı ev eşyaları, yoğun geçen günlerinin sonunda ruhunu dinlendirdiği piyanosu, artık ona hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Geçmiş ve geleceğin farkındalığını kaybetmiş kendini yitirmiş bir şekilde yaşıyordu aylardır. Nasıl hayatı böylesine altüst olmuştu. Duvarlar üstüne üstüne geliyordu çok daralmıştı. Eskiden umutlarını yeşerttiği bu evde, geçirdiği her saniye ona azap gibi geliyordu. Ani bir hareketle mutfığa yöneldi bardağına su doldurdu bir dikişte içti. Hiçbir şeye tahammülü kalmamıştı. Aylardır dışarıya adımını bile atmamış, işinden çok ani bir kararla ayrılmıştı.

Nişanlısını ölümünün yarası acımaya devam ederken bir haber daha almıştı Babası ölmüştü. Senelerdir yüz yüze gelmediği babası, onu terk edip giden babası.

Ölüm haberini aldıktan sonra eline ulaşan babasına ait günlük de cabası.

Ne kadar kötü hissetmişti kendini o adamın, babasının, ona bir hatıra bırakması. Okumaya

cesaret bile edememişti. Dün bir cesaretle eline almış ama okuyamadan uyuya kalmıştı. Okumaya karar verdi hızlı adımlarla salona gitti defteri eline aldı.

Hatırladın mı burayı, gerçi nasıl hatırlayacaksın gelmemiştin mezuniyetime.

Bakma bana öyle pişmanmış gibi ikimizde biliyoruz gerçekleri.

En çok acıyı verip biz babalar naraları attığınızı. Yükleyip omuzlarımıza acıyı uzaktan izlediğinizi.

Sus şimdi konuşma hiç

*değişmemişsin,
yine aynı laflar
çıkacak senden
acındırmalar zavallı
baba tavırları sus. Ben
konuşayım birazda boğazımda
düğüm düğüm olan kelimeleri.*

*Hayatımızı bölüm bölüm zehirlemiştin
ama bir kere üzölmeye gör en merhametsizi
olmuştuk gözünde. Bu kadar işte bu kadarsın
yüreğimde...*

Hiç dolmayacak bir boşluk kadarsın...



İç i daraldı, defteri elinden bıraktı. Her gün acı çekmek istemiyordu artık bu mağarada ölümü beklemeyecekti. Sigarasını masadan alıp cebine attı.

Odasına gitti havanın kötü olduğunu tahmin ediyordu, gerçi ne önemi vardı artık...

Sabaha karşı aydınlanan sokağa birden fırladı. Sokaklarda yeni uyanmış, evlerinden bir huzursuzlukla iş e gitmek için çıkmış 3 4 kişi hariç kimse yoktu.

Kaç gece içinden
geçmişti kendini
s o k a k l a r a
bırakmak ve

bilinmeyene
s a v r u l m a k .
Ölüme bile
yorgundu, sonsuza
kadar yürümek zamanın
dışına çıkmak gibi istekleri
vardı. Ya da hiç var olmamış
olmak gibi. Hayatın ve insanların
insafsızlığı içinde debelenip daha çok
batan bir kadın.

İlk terkediliş... yaklaşık altı yaşında bir sonbahar günü babam annem ve beni terk edip gitmişti. Bir tam.

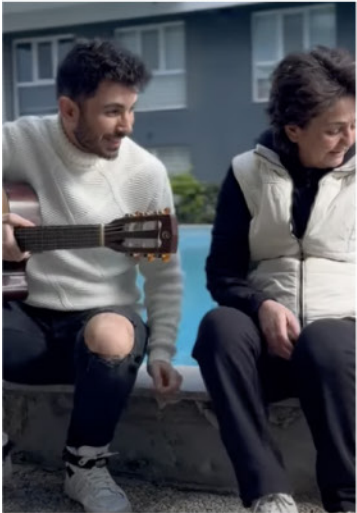
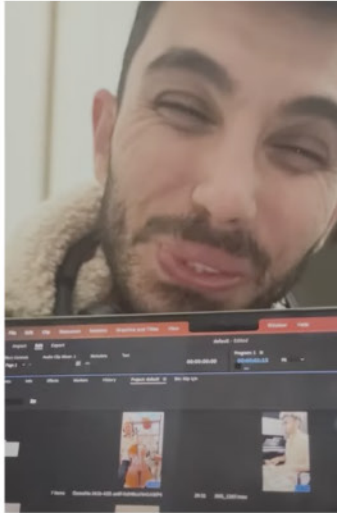
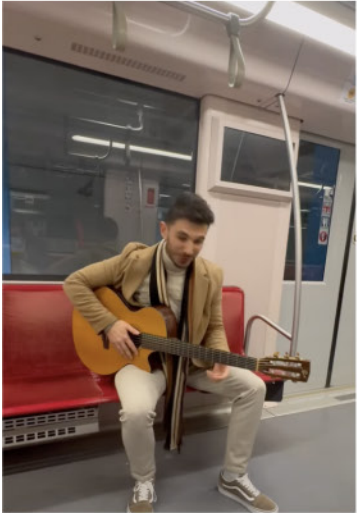
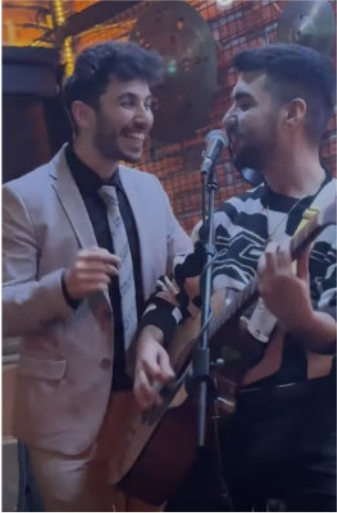
Buyur ablacım. Ablana tükürsünler emi. Sonrası karanlık, dedik ya ilk 6 yaşında...

Hayat insana fragmanlarla gelir önce bir gün yalnız kalırsın sonra bir hafta, bir ay, bir yıl...

Şimdi nasıl müsait bir yerde diyeceğim ya yeri kaçırırsam hadi bir gayret, son gayretleriydi, MÜSAİT BİR YERDE! Hızlı hızlı yürümeye başladı yolunu uzatmaya karar verdi iradesini son kullanışları... Ne tutmuştu onu bu zamana kadar iş i mi, belki kariyeri? Hiçbiri değildi: Bir gecede istifa kararı almıştı. İçinde parlayan o sönük umut ışığı. Ta ki o güne kadar. Hızlandı geri döndü kapıdan girdi, kalabalığa karıştı. Umutlarla bilet alanlar, hayatının ilk baharındakiler, kışı yaşayanlar... Her mevsimin kendine göre güzellikleri vardır. Ama onun mevsimi de yoktu. Ruhundan bedenine doğru yayılan soğuklukla her hissi ve her hücresi donmuştu. Kaza günü. Kan, yüzük; kolla beraber savrulmuş. Bir daha gelemedim kendime... Onunla ilk tanışmam sinir olmuştum ona, sertti asıktı suratı, aynı sokaktakiler gibi. Ama onlardan bir farkı vardı, sert görünümünün altında sakladığı ince ruhu. Nasıl mı anlamıştı onu, sendeledi Allah kahretmesin. Düşünceleri allak bullak olmuştu yeniden. O kısacık an meltem yeli esmişti yüreğine... Ama şimdi karanlıklar ortasına tekrar düşmüştü. Kısa bir iç çekiş, uzun tutsa duygularını bırakacakmış gibi hissetti. Kendini toparladı.

Telefonundan sim kartını çıkarıp çöpe attı, gerçi arayan olmazdı ama. En son yanlış bir numara aramıştı. İlk giden o değildi ama o terk etmemişti, o günden sonra, o günden sonra!.. Bir sigara yaktı sabredemedi hızlı hızlı içti yarısında yere attı. Bir bilet alabilir miyim İstanbul'a en erken saat olsun. Buyurun biletiniz. Son yarım saat, son görevimi de yapıp. Duraksadı yutkundu, dişlerini sıktı gözlerini kaçırdı ve hızlı hızlı yürümeye başladı. Boynunda asılı olan yüzükleri sıkıca tuttu- birisi hala kanlıydı-. Çöp kutusunun başına geldi babasının ona bıraktığı mektup ve günlüğü attı. Hızlıca otobüse bindi.

Ve hareket ettiler...



mehmet sevim öğretmenim

MEHMET SEVİM

Saat 16.16. Talihsizlik Dergisi'nden röportaj teklifi geliyor.

Paylaştığım gönderilerin altına kimse okumuyor diye düşündüğüm uzun yazılarım sayesinde bu dergiye konuk olmak ayrı bir mutluluk.

Diğer yazarlar gibi süslü cümlelerim yok. Tüm samimiyetimle buradayım. Dergide şarkımın hikayesini yazma teklifi 44 saniye önce geldi desem kimse inanmaz. Hatta yazmaya ayakta başladım, kahvemi yapmıştım. Mutfak masasına damlattığım kahveyi, sabahlığımın koluyla sildim, telefonu masaya koydum, telefonumdan notları açtım ve işte yazıyorum. Düşünülmeden yazılan yazılar, kurulan cümleler ya da habersiz çekilen fotoğrafların, en güzeli olduğuna inananlardanım. Sayımız üçü beşi geçmez. Düzeltme uygulamaları aboneleri ya da tekrar tekrar düzeltmelerden geçilmeyen o yazılar... Al sana günümüz dünyası. Bir iki imla hatası, dil sürçmesi, tamam abartmayalım gözüm kapalı fotoğraflarımı ben de atmıyorum. :)

Bu hikaye, 15 senedir müzikle uğraşan, pandemi dolayısıyla müzik işleri durunca, banka kredileri ile ayakta kalmaya çalışırken otuz beşine geldiğini, bir gün bile sigortası olmadığını ve artık acaba komşu teyzenin dediği düzgün işe mi girsem diye düşünüp KPSS sınavına hazırlanıp şu an öğretmenlikte üçüncü yılını dolduran fakat hayallerinin peşinde koşmayı hiçbir zaman bırakmayan, Müzik

Öğretmeni Mehmet Sevim' in hikayesidir.

(Telefon çalar. İçinden: "Aramayın yahu dergiye yazıyorum, röportajdayım." diye geçirir. Havalı hisseder.)

'Yapamazsıncılar'ı bilir misiniz? Onlara gelecek sıra. Ama önce Mehmet'in ilkokul zamanlarından hele bir başalayalım.

İlkokulda herkesin karnesi beşlerden ve karneye yapıştırılan yıldızlardan geçilmezken onda ikiler üçler kol geziyor. Sadece şükür ki mini mini birler yok. O da büyük ihtimal hocaların inisiyatifi. Lise desen hiç girmeyelim.

Çocuğunun üniversiteye gitmesini isteyen, evladı ilkokul ikinci sınıfa giderken eşinden haklı sebeplerle boşanmış, hayat mücadelesinde yavrusunu tek başına binbir zahmet ve imkansızlıkla büyüten bir anne. Anne, üniversite sevdalı fakat çocukta tık yok; ben gitar çalacağım, ben barlarda kafelerde müzik yapacağım diye tutturmuş. Sınava giriyor, tabi sonuç hüsrana. Ama annesi onun için değerli. Senin için kazanacağım diyor. 'Yapamazsıncılar' başlıyor hemen: "Sen mi? Yapamazsın." Eve kapanıyor çalışıyor ve evet; Konya Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi radyo sinema ve televizyon bölümünü kazanıyor. Atlayıp gidiyor okumaya, İzmir'den Konya'ya.

Okulun üçüncü yılı. Staj yapacak. Sırtında üzerinde İzmir Fuarı yazan, gönüllü çalıştığı için verdikleri sırt çantasıyla İstanbul'un yolunu tutuyor. Kimseyi tanımaz etmez. "Ben en büyük şirketlere gireceğim stajımı orada yapacağım." diyor. Elinde sırt çantası kapı kapı geziyor. Almıyor tabii kimse onu. 'Yapamazsıncılar', o küçümser gülümsemelerini eksik etmeksizin: "Seni mi alacak koskoca şirketler?" diyor.

Bir bahçe. Çardakta oturan zengin giyimli bir adam. Bizimki yanına yaklaşıyor uzaylı görmüş gibi dinleyen adama durumu anlatıyor. Adam şaşkın ama hoşuna gidiyor. "İletişim okuyorsunuz ama bir kişi bile böyle gelmedi buraya, doğru yoldasın." diyor ve Türkiye'nin en büyük film şirketlerinde staj ayarlıyor bizim oğlana. Okula bağlı Ün TV'de kurgu kamera seslendirme öğreniyor. Bu arada barlarda kafelerde çalışıp parasını kazanıyor ve o işi çok seviyor.

Bir gün okuldan bir arkadaşı canlı haberleri sunuyor. E bizimki "Ben de yaparım." diyor. Çekmedikleri için altta yırtık pantolon üstte takım o işin de üstesinden geliyor bizimki. Hocası CNN, NTV gibi kanallara sokmak istiyor, o gün ben buradan alacağımı aldım diyerek kanaldan ayrılıyor. Çünkü tutkusu müzik.

Okulu bitiriyor. İzmir'e dönüyor.

Şimdi katıldığı film festivallerinde çektiği koşa filmlerle aldığı derecelere girmeyelim. Çok da övmeyelim kolay şımaran birisi çünkü kendisi.

ÖNEMLİ NOT!: Bu yazının asıl amacı bu adamı övmek değil, "Bu sıradan adam yapıyorsa siz daha iyisini yaparsınız, yeter ki kendinize güvenin." demektir. Bu adam sadece hayatın içinden 'yapamazsıncılar'ın hedefindeki yapan o adamdır.

Devam ediyorum. (Devam ediyorum diyerek devam edince yazıyı havalı hale getirdiğini düşünen ben.)

Diplomayı annesinin önüne koyuyor. İşte diploma. Bu senin, ben hayalimin peşinden koşup istediğim işi yapacağım diyor annesine, ve 6-7 yıl kadar çalışıp söylemeye müzik yapmaya, devam ediyor. Bu arada şarkılar yapıyor fakat maddi olanaksızlar nedeniyle reklamını yapamadığından çok fazla izlenmiyor.

Bkz: YouTube Ağla Dünya Mehmet Sevim (2010)

Çalıştığı yere gelen konservatuvarlı öğrencilerin havasından geçilmiyor. E tabi kendisi alaylı nota bilmiyor. Ben de gireceğim diyor konservatuvara, yaş 28 'Yapamazsıncılar' yine sahnede. Çalışıyor, sene 2014, Ege Üniversitesi Devlet Türk Musikisi Konservatuvarı Sanat Müziği Ses Eğitimi bölümüne 480 kişinin katıldığı sınavı kazanan 7 kişiden biri olarak giriyor. Okurken sahne almaya devam ediyor ki malum para lazım. Dokuz eylülde ki formasyon eğitimine ilerde ne olur ne olmaz 40 yaşından sonra bir şey olmazsa öğretmenliğe girerim mantığıyla giriyor ve bu eğitimi de tamamlıyor. . Onur belgesiyle de okuduğu ses eğitimi bölümünden mezun oluyor. 2020 yılında sarıla sarıla isimli ilk teklisini yayınlıyor ama tabi kaç kişiye nasıl ulaşacak o şarkıda 100 bin civarı izlenerek beklediği ilgiyi maalesef görmüyor. Ki şuan da duyan herkes bu şarkı çok güzel nasıl tutmadı diyor. Bkz: Sarıla Sarıla Mehmet Sevim (Tüm Mecralar: Spotify, YouTube, AppleMusic vs.)

Ve dünya yerinden oynadı. Pandemi...

Müzisyenler aç, her yer kapalı. İntiharlar, açlık, ölümler... Bu karamsarlığı kısa keselim.

Komşu teyzenin sözüne eninde sonunda gelen, "En iyisi ben KPSS sınavıyla öğretmenliğe gireyim, garanti işim olsun." diyen Mehmet 35 yaşında. Tahmin edin yine kimler sahnede? Evet 'YAPAMAZSINCILAR'.

"On yıldır çalışıp atanamayanlar var. Sen mi atanacaksın? Yirmi sekizinde çoluk çocukla üniversite okudun. Şimdi otuz beşinde ders mi çalışacaksın? Atama olmaz. Zordur. Torpil vardır..."

Dershaneye yazılıyor.

(Bir anda elinde hissettiği sızıyla irkilir. Telefonda yazı yazmaktan çıkan, sol serçe parmağındaki ize bakar. Olsun der ilham gelmiştir. Parmak kopsa devam edeceğini bildiği için sızlaya sızlaya yazmaya devam eder dergiye yazdığı yazısını.)

İlk Dershane deneme sınavında 42 alır. Olsun sıfırdan iyi diye düşünürken dershane zaten 40 puanı biz veriyoruz der. (Hüzün) 2 puan almıştır

*Bu yazının asıl amacı bu adamı övmek değil,
“Bu sıradan adam yapıyorsa siz daha iyisini yaparsınız,
yeter ki kendinize güvenin.” demektir.
Bu adam sadece hayatın içinden
‘yapamazsıncılar’ın hedefindeki yapan o adamdır.*

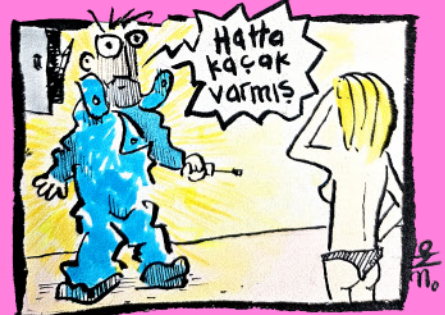
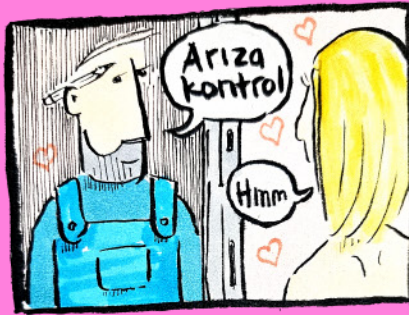


♥ mini köşe

#1 FETİŞ (Fetih ile Şeyma)



#2



Merhaba, Ben Mehmet Sevim. Herkes gibi birkaç kişiden ibaretim.



netler eksidedir. Çalışır, çalışır, çalışır... Davetlere katılmaz! Sahneyi azaltır. Davet deyince de insanın aklına büyük partiler falan geliyor. Bizim davet halkın içinden, gününbirlik belediye otobüsüyle halk plajı falan işte.

Her denemede puanlar artmaktadır. 42, 48, 54, 67, 63... Puanı düştükçe çalışma saatlerine daha çok saat ekler.

Sonunda sınava girer. Branşında Türkiye 39.'su olarak Bağcılar Aliya İzzetbegoviç Anadolu Lisesine atanır. Bu bayram 1030 kişilik okulundan dersine girdiği 600 öğrencisinden 10 kişi bayramını kutlamış olmasına sitem etmek amacıyla bu cümleyi kursa da onları sevdiğini buradan bir kez daha benim aracılığımla söyler.

38 yaşındadır. 3 senedir İstanbul'da öğretmenlik yapmaktadır. Hayallerinden müzikten vazgeçemez tabii ki. Yeni şarkısı Tatlı Tatlı'yı yapar. Kendi kendine, "Şarkıyı tanıtmak, duyurmak önemli." der. Olayın şarkı kalitesinden ziyade tanıtmak ve insanlara ulaştırmak olduğunu geç olsa da fark etmiştir artık. Ne yapabilirim diye düşünürken şarkının nakaratını her gün farklı bir yerde atmak gelir aklına. Şarkıyı yayınlayacağım tarihi, 2 Haziran olan doğum gününe denk getirsem insanlar daha çok paylaşacaktır diye düşünür ve başlar şarkının nakaratını her gün 18.00 de farklı bir yerde çalıp söyleyip internete atmaya.

Kim çıkar sahneye? Tabii ki biliyorsunuz.

700 takipçiden 7000'e üç ayda çıkar. Ayda profiline 4m kişi bakmakta ama takip etmemektedir (masumca bir sitem). Şarkı sevilir, her gün onlarca mesaj alır, her gören tatlı tatlı der şarkıyı söyler. 'Yapamazsıncılar' yavaş yavaş destek olanlar tarafına geçmeye başlar...

Ve sonunda şu an.

92. günü yayınladı. Ve şarkının çıkma tarihi olan 2 Haziran'a 43 gün var. Sonuçtan çok süreç güzelliklerle geçiyor ve çok mutlu. Sanmayın ki Tatlı

Tatlı'dan sonra projesi yok. Yeni projesini hazırladı bile. İsmi: Seviyorum. Hani ustalık eserim derler ya onun içinde o eser aslında seviyorum isimli parçası.

“Yapamazsıncılar”a inat. Devam ediyor. Bugüne kadar istediği her şeyi yaptı. Sadece, şarkılarının tüm Türkiye tarafından bilinmesi, sevilmesi ve söylenmesi kaldı.

Bu yazıyı okuyan ‘Yapamazsıncı(!)’ Sana da selam söyledi kendisi.

Bana da, değiştirmeden kendi ağzından yayınlanmasını istediği birkaç cümle olduğunu söyledi. Sözü ona bırakayım. Hepinize saygılar. Ben ‘Bu adam yaptıysa hepiniz, her şeyi yaparsınız’ı hatırlatarak, sahneyi ana kahramana bırakıyorum. ‘Merhaba, Ben Mehmet Sevim. Herkes gibi birkaç kişiden ibaretim. Yukardaki yazıyı hangi ben yazdı bilmiyorum ya da şu anki yazıyı hangi ben yazıyor? O uzattı ben kısa tutayım. Kendinizi sevin ve kendinize inanın. Yapamayacağınız hiçbir şey yok. Beni gördüğünüzde ya da bana ulaştığınızda bana selam verin gülümseyin, beraber gülümseyelim, hayat kısa sevelim sevillelim.

Saat: 17:59. Yazı bitiyor.

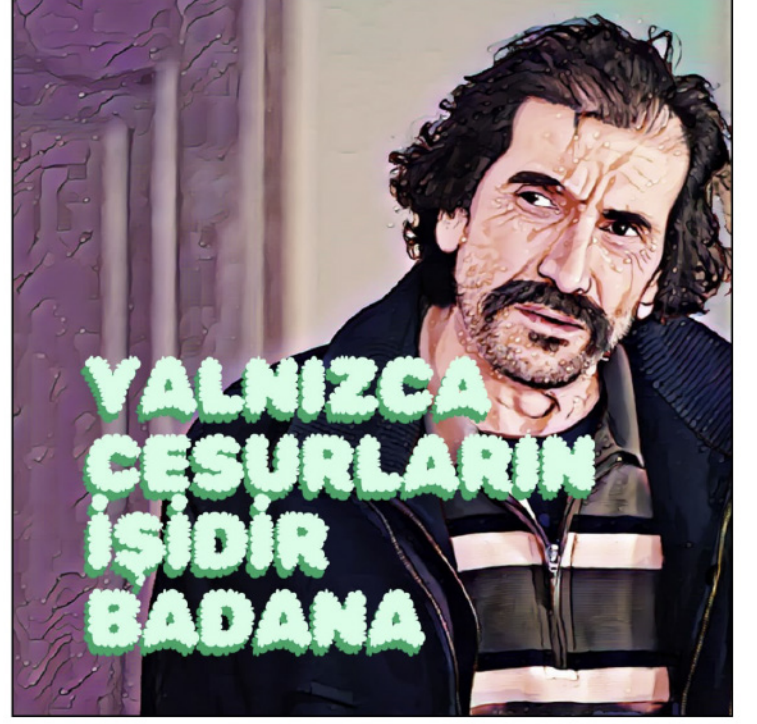
18.12. Sosyal medya adreslerimde, ‘Talihsizlik Dergisi’ inden gelen teklifin benim için talih olmasının hoşluğuna dikkat çekerek, Tatlı Tatlı şarkımın hikayesini anlatmak için yazmaya başladığım yazının bitiminde hayat hikayemi anlattığımı ve merak edenlerin takipte kalmalarını söylüyorum. 18.11’de de bu yazıyı dergi yazıma ekleme ihtiyacını duyup buraya yazmaya giriyorum.

Ve son veda.

Perde kapanır.



mehmetsevimöğretmenim



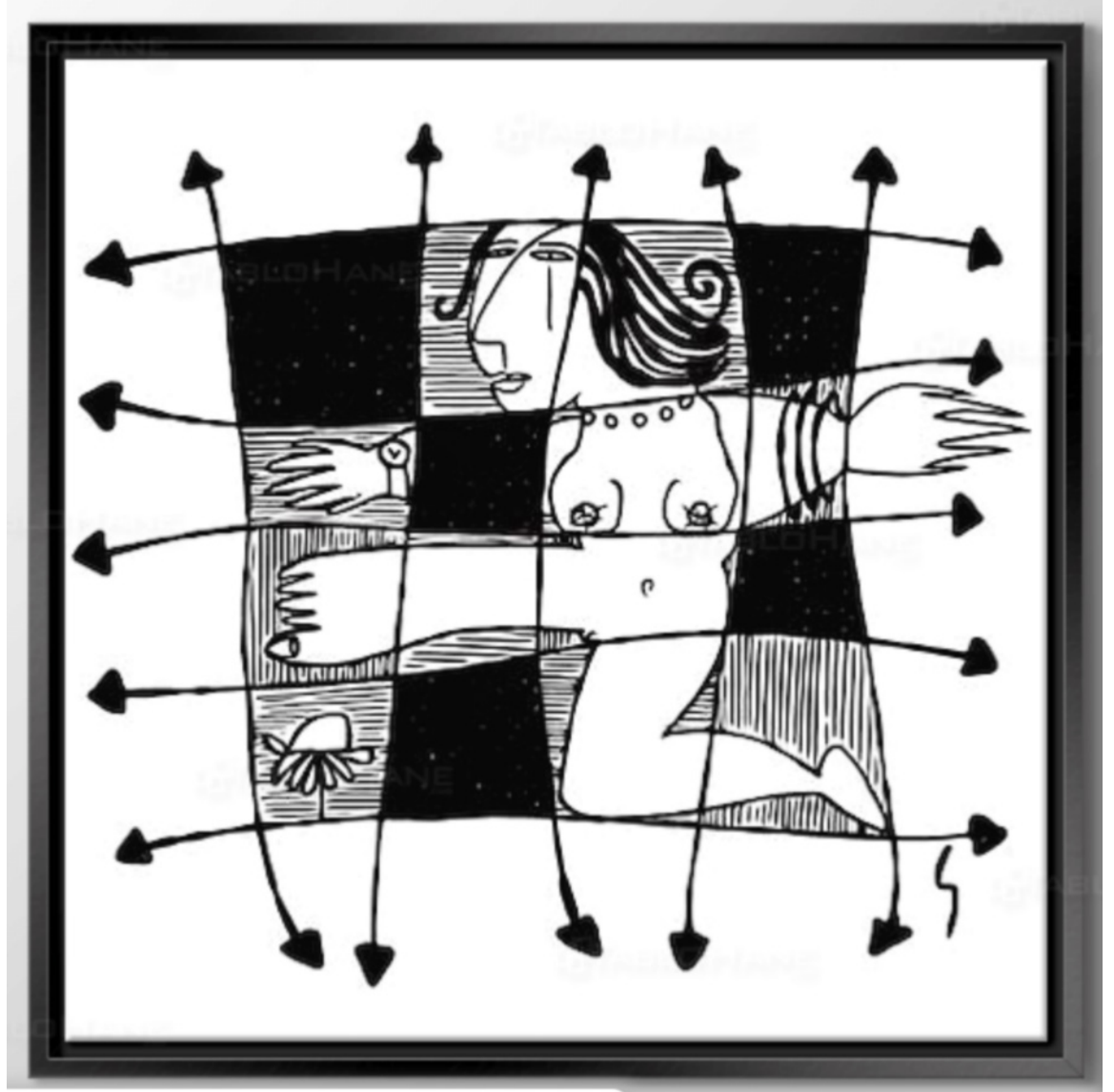
iki adsız

HALDUN YILMAZ

Hiç yabancı birisine yakınlık hissettiğiniz oldu mu? Yabancı olmak ne demek onu düşündünüz mü? Hiç Degiheui'den Stranger şarkısını dinlediniz mi?

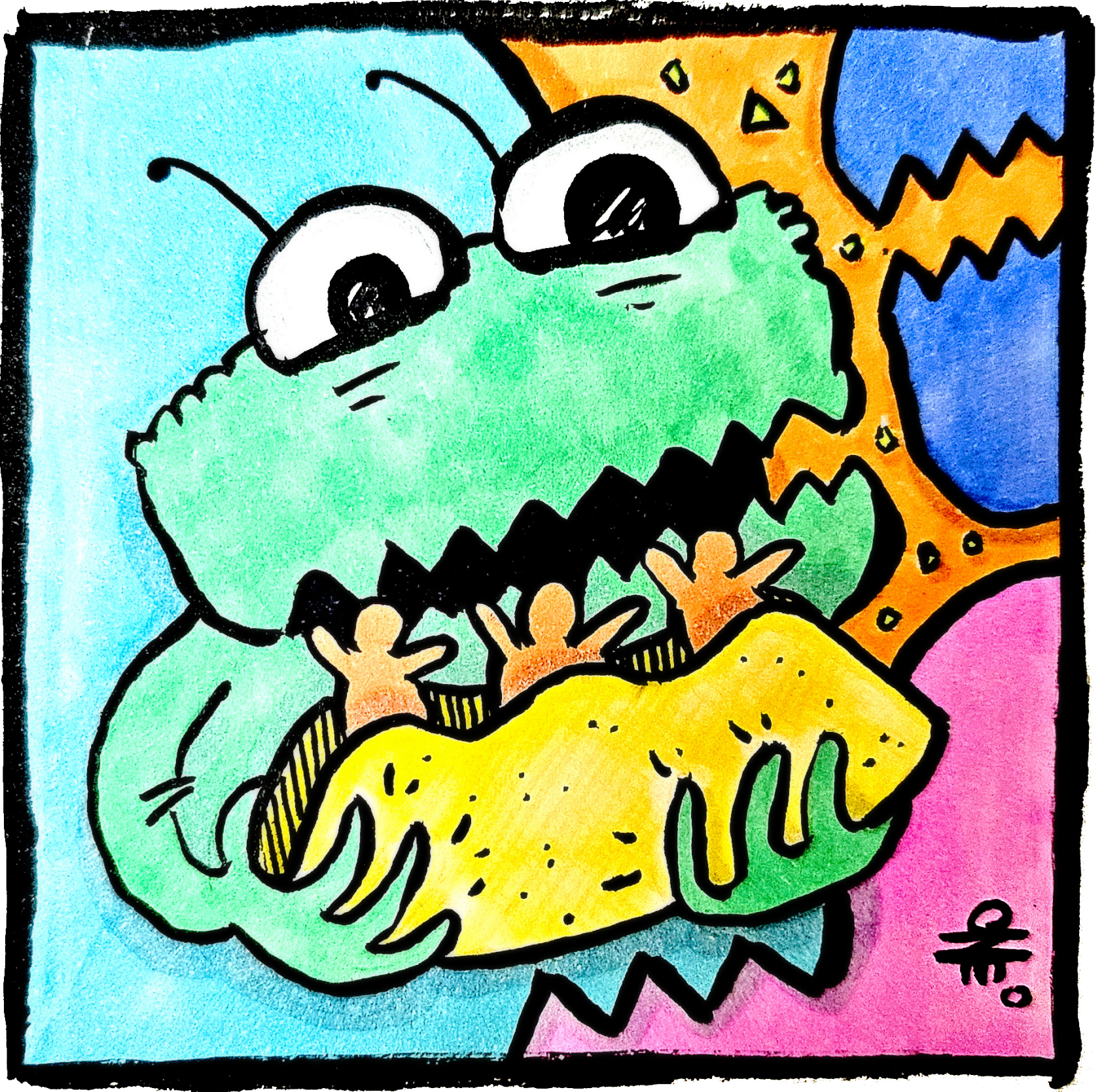
Dinleyin, güzel...

Yıllarca çok yakın olduğunuz hatta yatağınızı paylaştığınız birisinin size yabancı olduğunu hissettiniz mi? Ben bunu hissettim. Acı veriyor insana her şeyini paylaştığın birisinin artık yabancı, hatta düşman olması. Böyle olmamalı diye düşünüyorum, insan için mutluluk ve huzur bu denli zor olmamalı. Ama öyle oluyor... İnsan doğuyor, büyüyor ve mutsuz ölüyor... Yazık, oysa değer mi şu üç günlük dünyada? Ben kendi adıma bu çıkmazları müzik dinleyerek resim yaparak açmaya, en azından minimum hasar alarak atlatmaya çalışıyorum.



#artbyhaldun





ruhumu kemiren canavarlar

BİBLİOFİLA

Ruhumu kemiren canavarlarla yüzleştim. Boğuluyorum yaşadığım hayal kırıklıklarımın ruhumu kemirdiği her an. Nefes alamıyorum. Yaşadığım her bir zorlukla beraber gücümün azaldığını hissediyorum. Yeniden başlamaya, savaşmaya, tekrar umut etmeye, yeniden nefes almaya ihtiyacım var biliyorum. Aklımın derinliklerinde saklı kalanları anlatamıyorum.

Sadece anlaşılmak...

Ruhum sadece anlaşılmak istiyor.

Her geçen gün daha fazla hissizleşiyorum. Hem bu kadar yoğun duygular hissedip aynı zamanda içimin bu kadar boş olmasına anlam veremiyorum.

Dinlenmek istiyorum. Her şeyden kaçmak, uzaklaşmak, belki bir deniz kenarında sonsuz ve vahşi dalgaların yüzüme vuran sesini dinlerken hayattan soyutlanmak, ruhumu kemiren o amansız canavarlardan kaçmak istiyorum. Daha kaç canavarla yüzleşecek kalbim? Kaç canavarın esiri olacak ruhum? Yorgunum, içimi yakıp kavuran bu vahşi ateşi nasıl söndüreceğimi bilmiyorum. Umutlarımı çalan o doymak bilmeyen canavarlardan kurtarmalıyım ruhumu.

Yutkunamıyorum....

Kursağımda kalan heveslerim, kaybolup giden umutlarım canımı acıtıyor.

Yılmayacağım.

Bırakmıyorum bu her şeyiyle adi olan hayatı. Yeni güne olan, güzel günlerin geleceğine dair kaybolan umudumu. Arıyorum, belki hiç bitmeyecek bir arayış bu. Düşe kalka, köşe bucak arayıp bulacağım kurtaracağım umudumu canavarların kanlı ellerinden...

Beni yok etmek için takip ediyorlar kapkara gözleriyle. Her bir parçamı koparmaya çalışan kanlı ağızlarının kıyısından kurtaracağım kalbimi.

Düşmüyorum, yenilmiyorum...

Gücümün son zerresine kadar savaşacağım canavarlaşmış kalpleriyle.

Bitmeyeceğim...

Gücümü bitiremeyecek kararmış kalpleri Buradayım savaşıyorum...

Tenim topraktan, kanım kızıl volkandan; Hepsini içimin ateşiyle yakıp yok edeceğim...

irfan alış röportaj

UMUT ÖREN

Pe



YK

1991 yılında başlayan bir dostluk Peyk'in kısa hikayesi. İrfan Alış ve Serdal Ersoy'un İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsünde tanışmasıyla grubun temelleri atıldı. Sözler ve besteler cepte birikirken 1995 yılında Ertan Çalışkan (davul), Özgür Ulusoy (keman, klavye), 2006'da ise Barış Tokgöz'ün (bas gitar) katılımıyla grup bugün de aynı isimlerin yer aldığı kadrosunu oluşturmuş oldu. Peyk'in melodik altyapısında, rock, blues, reggae hatta arabesk öğelere, ince keman ve piyano sololara rastlamak mümkün. Grup, müziğini "İçimdeki İz" adlı albümle birlikte trompet ve akordiyon ile de zenginleştirdi. Farklılık arayışı devam eden grup, müziğinde derinliğe, kliplerde ayrıntıya, konserlerde samimiyete önem göstererek devam ediyor sakın yolculuğuna...



Merhabalar İrfan Bey, öncelikle teklifimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Biraz heyecanlıyım. Hatta birazdan fazla heyecanlı olduğumu belirterek başlamak isterim. Çünkü hayranı olduğum grubun solisti ile konuşma, tanışma ve röportaj yapma fırsatını yakaladım. O zaman ilk sorum ile başlıyorum.

Rica ederim. Olur başlayalım.

Ben 1997 yılında doğmuş birisi olarak tek bir partinin çatısı altında bu zamana kadar yaşadım. Ve öyle gitmeye devam ediyor. Peyk, 1991 yılında kurulmuş (adımları atılmış) bir müzik grubu. Şunu merak ediyorum. O zamanki dinleyici ile bu zaman arasında ne gibi farklılıklar var? Ya da var mı?

Biz ilk konserimizi 2007 yılında verdik. Daha önce kurulmamıza rağmen, ilk konserimizi çok geç verdik. Değişen bir şey yok aslında. Sizin şanssızlığınız tek bir parti, kişi tarafından ezilmek. Biz daha farklı partiler tarafından da ezildik. Aslında çoğu şey değişmiyor. Değişim olması için halkın topyekûn bir adım atması gerekir.

*Derdini sayıkla dur
Ayıkla dur nedir ederi
Hem serin, hem sıcak
Bir yerde dur bul şu dengen*

Peyk grubu şarkılarını filmlere ya da dizilere vermeme gibi bir durumu vardı. En son Ölümlü Dünya 2 filminde 'You Betcha' şarkısı çaldı. Bu durum nasıl devam edecek?

Kaliteli işler olursa veriyoruz. Mesela Masumlar Apartmanı'na verdik ve kullanıldı. Daha bir sürü yere verdik ve kullanıldı. Türkiye'de kaliteli diziler, filmler yapılmaya başlandı. Daha öncesinde bu yoktu. Ne yapacaktık, Kurtlar Vadisi'ne mi verecektik? Kaliteli işlerin olması önemli. Böyle kaliteli işler olursa ve istenirse vermeye devam ederiz.

*Kim dedi yakın kim dedi uzak
Nerdesin bul şu yerini
Kim dedi yakın kim dedi uzak
Nerdesin bul şu yerini*

“Olta Dayanışma” nedir ve nasıl başladı?

Olta, gelirleri zor durumda olan müzik emekçilerine paylaştırılacak bir dayanışma albüm serisidir.

Pandemic günlerde doğan bir fikirdi. Biraz çaresizlikten doğdu. Çok hızlı gelişti. 14 albüm çıkarttık. Devam ediyoruz.

Peki, insanlar buraya nasıl yardım edebilirler? Şarkı göndermek isteyenler ne yapabilir?

Yardım etmek isteyenler sadece dinleyebilir. Biz para ya da başka şekilde bir yardım almıyoruz. Spotify gibi yerlerde “Olta Dayanışma” yazarlarsa çıkar. YouTube kanalı var aynı şekilde. Oralardan dinlemeleri yeterli olacaktır. Dediğim gibi bu bir dayanışma işi.

Şarkı göndermek isteyenler mail adresi üzerinden bize ulaşabilirler.

oltadayanisma@gmail.com



*Seçtiğın o anda dur
Arayan bulur kendini
Verdiğın sözünde dur
Özünde dur bir insan gibi*

Son olarak Hamiyet oyunundan bahsedelim isterim. Nasıl başladı? Nasıl gidiyor? Ne zaman ve nerede oyunlar?

Bir müzikal. Çok uzun bir yol. Çok kişinin emeğı var bu işte. İlk olarak şarkı olacaktı. Sonra tiyatroya dönüştü güzel oldu. Çok büyük bir iş bizim için.

Maddi olarak zor bir iş ama olsun. Güzel gidiyor. Tiyatro sahnesine adım atmış olduk.

*Kim dedi yakın kim dedi uzak
Nerdesin bul şu yerini
Kim dedi yakın kim dedi uzak
Nerdesin bul şu yerini*

Talihsizlik dergisine röportaj verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Benim için çok güzel bir anı olarak kalacak.

Ben teşekkür ederim. Başarılar.

“Röportaj bittikten sonra kendi yazdığım şarkıyı söyledim. Kırmayıp dinlediğı için İrfan Bey’e tekrar çok teşekkür ederim. Ayrıca bu görüşmeyi ayarlayan Rena Amargianitaki’ye çok teşekkürler.”

İrfan Alış Sosyal Medya:



irfanalis1



irfanpeyk

Peyk Sosyal Medya:



peyk_band



peyk_band

*Lan ben sana neyledim dünya
Dur dedim, dur dedim
Bu bağrıma vurma*

OYUNLAR

08 Mayıs

MEB Şura Ankara

14 Mayıs

AKM İstanbul

30 Temmuz

İzmir Kùltür Park Açık hava

Hamiyet Oyunun Özeti

'Kaybolmam Lazım Kendimden'

Bir işçi mahallesinde iki çocuğı ve kocasıyla yaşayan Hamiyet, yoksul ve yorgun hayatına, bambaşka bir hayal dünyasına sığınarak katlanabilmektedir. O dünyada Hamiyet, önemli ve değerli biridir, bir müzik grubunun hem söz yazarı hem gözbebeğidir. O anlarda özgürce şarkılarını söyler, dans eder ve en önemlisi asla yalnız hissetmez. Ancak yaşadığı ve tanık olduğı ihanetler, aşağılanmalar ve hayal kırıklıklarından sonra Hamiyet'in gerçekte bağı iyice kopar. Sonunda hem evini, hem de hayal arkadaşlarını kaybeder ancak herkesin aksine, onu unutmayı reddeden bir çocuğın belleğinde ve Peyk şarkılarında sonsuza kadar yaşamaya devam edecektir.

80 darbesiyle birlikte daha da yoksullaştırılan ve dayanışma hakkı elinden alınan fabrika işçilerinin dünyasında hem bir emekçi hem anne hem de kadın olmanın tüm yükünü sırtlamış bir hayalperestin 'lan ben sana neyledim dünya' deyişinin hikayesi...

Fotoğraf: Diego Madrigal: <https://www.pexels.com/tr>



doğanın güzelliği: hayvanlarla dolu bir dünya

SEMİH DUMAN

Dünya, sonsuz bir güzelliğin ve çeşitliliğin ev sahibidir. Renkli çiçeklerden yemyeşil ormanlara, suların altındaki muhteşem mercan resiflerinden yüksek dağ zirvelerine kadar her köşesi doğanın bize sunduğu bir armağandır. Ancak bu muhteşem güzelliklerin en büyük paydaşları hayvanlardır. Hayvanlar, doğanın en büyük sanat eserleridir. Dünya üzerindeki her ekosistemde kendilerine yer bulurlar ve bu ekosistemlerin dengesini sağlarlar. Afrika'nın savanlarında gururla dolaşan aslanlar, Amazon ormanlarının renkli sakinleri, kutup bölgelerindeki buzulların üstünde dans eden kutup ayıları ve okyanusun derinliklerindeki gizemli deniz canlıları; doğanın farklı yönlerini ve zenginliğini yansıtır.

Hayvanların güzelliği sadece dış görünüşleriyle değil, aynı zamanda davranışlarıyla da kendini gösterir. Bir kartalın gökyüzünde süzülmesi, bir balinanın suda yüzerken sergilediği zarafet, bir çita süratindeki estetik hareketleri... Bunlar, doğanın büyüleyici sahnelerinden sadece birkaçıdır. Hayvanların sosyal yapıları, zekâları ve iletişim becerileri insanlara doğanın ne kadar karmaşık ve muhteşem bir sisteme sahip olduğunu gösterir.

Ancak doğanın güzelliği ve hayvanların zenginliği her günün sonunda daha da tehdit altındadır. İnsan faaliyetleri, habitat kaybı, iklim değişikliği, kirlilik ve

yasadışı avlanma gibi faktörler birçok hayvan türünün hayatta kalma mücadelesini zorlaştırır. Bu nedenle doğanın ve hayvanların yaşam alanlarının korunması insanlığın ortak sorumluluğudur.

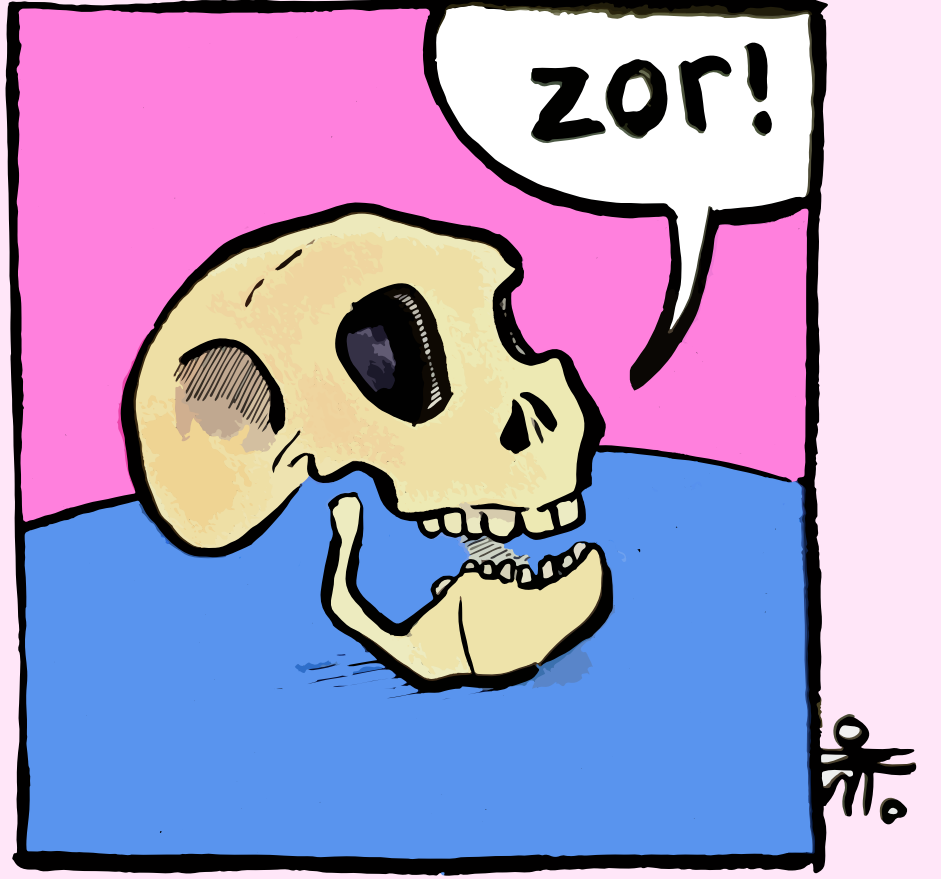
Doğanın güzelliği, her birimizin gözleri önünde parlıyor. Renklerin, seslerin ve hareketlerin bir dansı olarak doğayı gözlemlemek; yaşamın anlamını anlamak için önemli bir yoldur. Hayvanlarla dolu bir dünyada yaşamamanın ne kadar büyüleyici olduğunu keşfetmek, bizlere daha derin bir bağlantı hissi ve sorumluluk duygusu verir.

Gelecek nesillere, bugünün doğal mirasını korumak ve onları keşfetmeleri için bir dünya bırakmak bizim sorumluluğumuzdur. Doğanın güzelliği ve hayvanların çeşitliliği; sadece bugün için değil, gelecek için de korunmalıdır. Doğayla uyum içinde yaşamak ve onu korumak, insanlığın yaşamını sürdürülebilir kılmak için atılması gereken adımlardır.

Geleceğe daha güzel bir Güneş bırakmalı ve toprakların ömrünü daha da uzatmalıyız. Oksijeninden pay alacağımız doğamıza sarılmak ve bunu sürekli hale getirmek için bu mucizevi evrende toprak, Güneş, bitki ve hayvanlarla uyum içinde yaşamayı öğrenmeli ve gelecek nesillere öğretmek için çabalamayız.

bence: erkek olmak

ABDULLAH MEMİŞ



İnsanlığın yaratılışından bugüne kör gözler karşısında verilen bir yaşam savaşı diyerek başlamak isterim yazımıza. Yani öylesine bir savaş ki ne savaşçı farkında ne de savaşılanlar. Yani öylesine bir savaş ki tarafların hiçbiri dönüp kendisinin de kan döktüğüne bakmaz. Kan gölü içerisinde sıkışmış bir savaş. Meraklarınızı gidererek çalışmamıza giriş yapmış olalım.

Konumuz, erkek olmak. Erkeklik dogmalarını irdelemek, bunu yaparken kâh sorunları ortaya çıkarmaya çalışmak, kâh da ortaya çıkan sorunların nedenlerine ve nasıllarına inerek erilliği yazımıza sığdırmaya çalışmak. Özetle Türkiye’de, yaşadığımız coğrafyada hatta dünyada erkekliğin ne anlam ifade ettiğini çözümlemiş olacağız. Bunu yaparak dümdüz erkek, feminen, maskülen ve ütöpik dünyaya sıkıştırılan erkekliklerin yaşamlarına odaklanmış olacağız. Dümdüz erkekliğe takıldığınızın farkında olarak yazımızın ortalarına doğru anlamlandırmayı yapmış olacağınızı belirterek yazımıza başlamış olalım.

Dedik ya tarihin ilk gününden beri gerek inançsal boyutun verdiği dogmalar gerekse de toplumsallaşan sürecin yarattığı yanılgılar tarih boyunca erkekliğin iyi ya da kötü bir şekilde gelişmesini sağladı. Bu durum bizlerden atalarımıza taşınması zorunlu olan bir emanetmişçesine süregeldi. Ve bizler erkeklik,

erillik algısını dişillik kavramı üzerinde karşılaştırmalar yaparak iyice çığırından çıkarmaya mahkum ettik. Kadının erkek ile kıyaslamaya giderek bir cinsiyeti bir diğerinden üstün tutmaya çalıştık. Bunu yaparken de farkındaydık ki erkekler olarak içinden çıkamayacağımız bir girdaba sıkıştırmıştık kendimizi. Öyle bir zaman geldi ki; erkek adam ağlamaz, kahkaha atamaz, eğlenmez ve yaşamın tüm yükünü üstlenen bir işçiye dönüşmüş oldu. Evet, işçi fakat günümüzdeki tabir algısı dışına çıkarak bunun zorla, rıza dışı çalıştırılan bir işçi örneği ile anlamlandırmanız gerektiğini belirtmek isterim. Öyle ki tüm varlığı ile kendini adayıp, toplumu besleyen ama karşılığında sadece gözyaşı alan eril sisteme sıkıştırılmış kadınların sessizliği gibi yani...

İşte tam bu noktada erkeklik olgusunu irdelememiz gerekecek. Ve bunu süslendirilmiş kelimeler ve cümleler bütünü ile değil, ataerkil sistemin sırtlarında yük misali taşıyan erkeklerden okumak gerekli. Bu nedenledir ki yazımızın bu noktasında birkaç erkeğe onlar için erkek olmanın ne anlam ifade ettiğini sorduk.

“Erkek olmak... Evet, her ne kadar kolay gibi görünse de erkeklik benim için pek bir şey ifade etmiyor. Zira erkek olmaya çalışırken toplumun üzerime yüklediği kalıplar altında ezildikçe ezildim. Bazı günler öyle bir hale geldim ki bu yaşadığım hayatın bana mı yoksa

diğerlerine mi ait olduğu konusunda kafam bir hayli karıştırdı. Ailemin, toplumun benden beklediği şeyler akıl almaz şeylerdi. Kimi ailenin reisi olduğumu iddia ederek, genç yaşında yapamayacağım sorumluluklar altında kalmama neden oldu. Ağlamak istedim ama erkek adamın ağlamadığını söyleyerek her seferinde gözyaşlarımın ve söylemek istediklerimin boğazımda düğümlenmesine neden oldular. En tuhafı da onların da benim gibi erkeklik olgusu altında eziliyor ve bunu görmezden geliyor oluşlarıydı. Özetle erkekliğin görüldüğü kadar kolay olmadığını bilmenizi istiyorum. O kadar sorunsuz bir hayata sahip değiliz!”

“Yani aslında bu soru bana biraz komik geldi. Nedenini sormadan cevap vermem gerekirse; erkekliğimden gayet memnun olmak zorundayım. Daha doğrusu mecburum. Yoksa sonuçta diğer erkeklerin, ailemin ve toplumun beni dışlamasına neden olurum. Erkeklik benim için bir mecburiyet diyebilirim. Erkek bedeninde doğdum ve olmadığım bir insan olmaya mahkum edildim...”

“Erkeklik, çocukluktan itibaren üzerimize yüklenen sorumluluklar ve beklentiler yüzünden sürekli bir baskı altında hissetme ve gelecek hakkında sürekli bir kaygı içinde olma, bunlara en basit şekilde: “Bir iş sahibi olabilecek miyim? Bir aile kurabilecek miyim? Bir ailem olursa onları geçindirebilir miyim?” tarzı kaygılar ortasında sıkışıp kalmak derim.”

Özetle erkeklerin gözünden erkekliğin ne anlam ifade ettiğini görmüş olarak söyleyebiliriz ki feminist bakış açısı ile bakılan erkeklik durumu görünenin aksine toplumsal cinsiyet eşitsizliklerinin sebep olduğu kaynaklardan bir tanesi. Fakat her ne kadar tetikleyici unsurun erkeklik normlarına sıkışan erkeklerin davranışsal ve psikomantallite ekseriyetinde oluşturduğu siyasal, hegemonist şiddetler bütünselliği olarak görünse de erkeklik sanıldığının aksine dezavantajlı bir konumda değil. Aksine erkekliğin toplumumuzda kendi içinde eş değer şekilde olmasa da toplumsal süreçte baskıya maruz kaldığını görmekteyiz. Eril olmak öyle üstüncül bir aralıkta değil. Türkiye’de olduğu gibi siyasal, dinsel cinsiyetsel düzeyde erkeklerin de

kadınlar kadar baskıya, ötekileştirmeye maruz kaldığını görmek zorundayız.

Globalleşen dünyada, el-capitalione algısı ile erkeklik ve dişillik ayrımını siyasal bir ölüm kalım meselesine dönüştürdüğümüz sürece, toplumsal sürece elalemin katılımı ile maskülenite normlarını erkeklik algısına yüklediğimiz sürece ne erkeklerin yaşadıklarını anlayabilecek ne de oluşturduğumuz bu ataerkil yıkımın içerisinde ezilen kadınları anlayabileceğiz. Her ne kadar erkek olmanın duygusuzlukla eşdeğer kılındığını da görsek durumun tam aksine seyir ettiğini, erkeklerin de ağlayabildiğini, feminenliğin erkeklerde de var olduğunu görmek zorundayız. Feminen erkek örneğine bilinenin aksine LGBTQ+ bireylerde görüldüğünü iddia etsek de durum yine de bundan ibaret değil. Masküleniteye sıkıştırılan erkeklerin de çoğu durumda kendini savunmasız hissederek çocukluktan gelen duygusal davranışlar gösterebildiğini yapılan klinik ve nöropsikoloji alanındaki çalışmalarda da görmekteyiz. Eşcinsel erkek bireylerin de bu durum içerisine sıkıştırıldığını, günümüzde de yapılan siyasi baskılar sonucu bunu derinden yaşadıklarını görmekteyiz. Düz erkekliğin yani toplumun son yıllarda ürettiği içerisinde duygusallığın bulunmadığı, ideal erkek tiplemesinin de erkekliği ve eşcinsel erkeklerin içerisinde bulunduğu durumu olumsuz etkilediğini söyleyebiliriz.

Erkeklik görülenin aksine dezavantajlı bir durum değil. Aksine toplumsal sürecin baskılayarak şiddete teşvik ettiği bir nötr bir durum bozukluğuna ve günümüzdeki ataerkil sistemin tetikleyici sebeplerinden biri haline getirildiğini söylemek zorundayız.

Erkek egemen şiddet kavramını “Erkeklik” durumunu derinlemesine incelemek, anlamak ve anlamlandırmaya çalışmaya başlayarak son verebiliriz.

“Şiddet kaynağı olarak erkekler görülse de genellemeler yaparak erkeklik algısını şiddetle özdeşleştirmiş ve sonuç olarak yanlış bir tetikleyici duruma sıkıştırmış olmaktadır.”



yıllar sonra düşündü kadın: neden?

SEVİNÇ YAŞAR

*Yıllar sonra düşündü kadın:
“Neden?”*

Belki toplum denen cehennemde yeterince yanıp kora dönmeyi ya da “El alem” denen kahrolası putları umursamaz kıvama erişebilmeyi beklemişti bunca sene. Belki de erken yaşta omuzladığı hayatın tıkiş tıkiş, tıka basa dolu çuvalının yükü altında ezilmiş; yorgunluktan çuvalın içine bakmaya fırsat bulamamış olmalıydı, kim bilir...

Yaşamış olduğu onca yılın ardından yenice indiriyor hayat çuvalını sırtından; içinde ne var ne yok döküyor ortaya ve sorguluyordu.

Hayatı, yaşanmışlıkları ve geçip giden zamanı nereye gömdüğünü...

Öyle çok şey görmüş geçirmişti ki; yüklendiği çuvalın içinden çıkanları sorgularken dahi omuzları ağrıyor, kamburu çıkıyor, beli bükülüyor, soluğu kesiliyor, derin derin nefes alma ihtiyacı duyuyordu kadın... Çuval da çuvaldı hani!

İçi öyle elli kilogramlık şeker ya da unla dolu değildi ki...

Öyle olsa kolaydı omuzlayıp sırtlamak, ki yapmadığı iş değildi. Kadın yaşamı boyunca neleri doldurmamıştı ki yüklendiği çuvalın içine.

Hasretlerle dolu kucaklaşma anlarının kısacık mutluluklarını, ayrılırken annesinin ardında unuttuğu eşarbın kokusunu içine çekerken özlemlerini, karabasanlarla uyandığı kaç zifiri gecenin korkularını, yalnızlığında hüznlerini, tamamlayamadığı yarım kalmış hayallerini, her yeni doğan günle değişeceğine inandığı kaderinin umutlarını, ait olmak isterken sahip olunmanın düş kırıklıklarını, ummadığı ağızlardan duyduğu cümlelerin kalp ağrılarını, ‘kimse incinmesin’ düşüncesiyle içine attığı gönül azaplarını, sessizce ağlarken göz yaşlarını, çocukluğunu, tabularla çevrili gençliğini, sevdiklerini, sevmediklerini...

Neyi var neyi yok içine tikiştirip üzerini bastırıldığı çuvalı taşımıştı yıllarca sırtında...

Neden taşımıştı bunca yükü ve kim için yaşamıştı geçip giden zamanı?

Oysa kimliği o kadar da eski değildi kendince.

Ya doğduğu toplum eskiydi ya o toplum içindeki zihniyetler ya da kaderi eski yazılmış olmalıydı. Başka türlüünün mümkün olabileceğine akıl sır erdiremiyordu.

Zirâ doksanlı yılların ortasında dünyavine girmesine rağmen gerdek gecesi kapısı beklenmiş, çarşafı görülmüştü kadının...

Bir yarasını da o gece almıştı kadın eski dediği zihniyetten.

Adam mahremiyetini annesinin gözleri önüne sererken gururlu; kadın ise ayaklar altına alınan onuru ve sahip olunmanın verdiği düş kırıklığının ağırlığıyla taş yutan timsah misali batmış bulanık suların en derinine... Timsahlar taşı yutarak derine batarken insanlar bağırklarına bastıkları taşların ağırlığıyla batar en derinlere, en diplere...

Genç kadın da susan ruhu ve ayaklar altına alınan onuruyla o gece koca koca taşları basıp bağrına batmış en derinlere, en diplere...

Namus kavramının sadece kadına, cinselliğe, hatta kadının iki bacağına arasına yakıştırıldığının ilk tanıklığını da yapmış aynı zamanda o gece.

Oysa cinsellik iki yetişkin insanın birbirini severek, isteyerek, arzulayarak kendi aralarında yaşanması gereken mahremiyet değil midir?

Peki 'namus' kavramı neden sürekli kadın ve onun vücuduyla ilişkilendirilir? Oysa en büyük namussuzluk zihinlerde değil midir?

Evliliğe neden "Dünyavine girmek" deyiminin yakıştırıldığını da kavramış kadın zaman içerisinde.

"Dünyaevi" dedikleri ev emlakçıların sizi gezdirdiği içini görerek, seçerek beğendiğiniz satın alınan ya da kiralanan; iki koltuk, bir kanepesi bir de yatak odası takımıyla doldurulup sadece çiftlerin oturacağı bir ev değil yahu!

Bu ev öyle bir ev ki!

İçerisinde tek bir hayat belirtisi dahi olmayan nice yakıcı gezegenleri, yanıp yanıp sönen kavurucu güneşleri, kaç büyük kara delikleri, meteorları, yıldızları, yıldız tozlarını içinde barındırır da yine dolmaz bu 'dünyaevi' dedikleri ev! Gelin şimdi bu evin çevresinde bir tur atıp; içerisine nelerin dahil olabileceğini biraz irdeleyelim.

Öncelikle çiftin ailelerinin birbirlerine zıt kutuplu dünyalarını ekleyelim.

Yetti mi?

Yetmez!

Peki çiftin akrabaları, onların dünyası ne olacak?

Onlar dahil edilmez mi hiç ?

Aaaaa ne ayıp!

H.amca, E. teyze, A. dayı, M. hala ve bilumum eş, dost, akraba....

Küsüverir, gönül koyarlar sonra.

Peki yaşadığı toplumun dünyası, adetleri, gelenekleri, görenekleri; söz, nişan, düğün, dernek, sünnet şölenleri, taziye yemekleri, (bir insan yakını kaybetmenin acısıyla yanıp kavrulurken taziye evinde yenilen yemek şölenlerinin mantığını henüz çözebilmiş değilim affedin!) olmazsa olmaz mı?

Olmaz!

Gelenek, görenek ve adetlere uymazsan, toplum tarafından ya dışlanır, kınanır ya da asosyal etiketini yiyiverirsin maazallah...

Böylece nice dünyalar girer bu evin içine oturuverirler başköşeye. Hem kendi eksenleri hem de içerisine dahil oldukları dünyaların etrafında vira döner döner de durmaz bu dünyalar! Yine de dolmaz bu 'dünyaevi' dedikleri koca ev!

"Avrupa'da evlilik tango gibidir, iki kişi arasında yapılır. Türkiye'de ise halay gibidir, aileler arasında yapılır, sülaleler karışır..."

Ataerki egemenlik üzerine kurulan bu dünyaların ekseninde dönerken toplumdaki yeri ile en büyük yarayı yine kadın alır!

Lakin yıllardır süregelen, bilinçaltına yerleştirilen "öğrenilmiş çaresizlik" kuramından kurtulması, zincirlerini kırması da yine kadının kendi gücünün farkına varması, eşitlikçi toplum ilkesini benimsemesi ve kendi özgürlüğü için savaşılabileceğinin gücünde saklıdır...

anna göldi anısına

SEHER EDA KILINÇARSLAN



Tarih kitaplarının yosun tutmuş ataerkil sayfalarından özenle kurtarıp zihnimin feminist belleğine yerleştirdiğim ve sabahımı aydınlatan karakter; Anna Göldi...

Anna Göldi bilinen son CADI. Orta Çağ'da yaşanan cadı avlarından bahsediyorum, iste o cadı bu cadı. O dönemde özellikle fakir bir aileye doğmuş, ayrıksı, uyumsuz, sahipsiz, şeytanla antlaşmalar yaptığı öne sürülen kadınlar meydanlarda yakılıyor ve canice idam ediliyor. Yaptığım kısa araştırmalar ve kolayca ulaşılabilir kaynaklar bu karanlık dönemin yaşandığı coğrafyanın İsviçre olduğunu söylüyor bana. İlgimi çekiyor. Daha önce İsviçre'de bulundum. Refah düzeyinin Alpler kadar yüksek olduğu iddia edilen o güzelim topraklar ha? Cadı olarak yaftalanarak yok edilen ve bu çarpıtılmış kabulün aksine şifa dağıtan kadınlar... Onların kaniyla doyurulmuş sokaklarda dolaşmışım meğer. Bu bilgi beni İsviçre'deki kadın hareketinin tarihine doğru sürüklüyor. Yazılanların arasında gezinirken ikinci kez hayrete düşüyorum. Kadınların seçme ve seçilme hakları için yıllarca verdikleri mücadeleyi ve buna ancak 1970'lerde ulaşabildiklerini okuyorum. 1928 yıllarında İsviçreli Kadın İşleri Sergisi kortejinde çekilmiş bir fotoğraf! Kağıt arabasının üzerine yerleştirilmiş devasa boyutlarda bir salyangoz maketi ve "Kadınların Oy Hakkı" yazan bir pankart... Gördüklerim beni hayrete düşürmenin ötesine geçiriyor. Heyecanlanıyorum. Bu zekice tasarlanmış maket bize ne anlatıyor? İsviçreli kadınlar 1848'lerden beri eşit siyasal hakları için mücadele ediyor ancak bu 80 yıl içinde neredeyse hiçbir değişiklik olmuyor. İşte bu maket salyangoz salınımı yavaşlığında ilerleyen hak taleplerini simgeliyor. Maalesef bu girişim dönemin hak karşıtı erkekleri tarafından çocuksu bulunuyor ve erginleşemeyen kadınların zayıf ve etkisiz bir çabası olarak anlaşıyor. Biraz sinirleniyorum. Af buyurun ama iktidar sahipleri her alanda akıl vermek, baskı

oluşturmak, zorbalık yapmak, savaş ilan etmek ve ticari zırvalar dışında başka bir şey bilmez mi? Kadınların yaratıcı zekasına ve sabrına bir kez daha hayran oluyorum.

Okuma yapmaya devam ederken bir şey dikkatimi çekiyor. 1971'de erkekler arasında yapılan seçimlerde 65,7 oy oranıyla Kadınların seçme ve seçilme hakları için "evet" oyu verildiği yazıyor. 60'lar ve 70'ler arasında ne olup bitiyor ki hak karşıtları bu 10 yıl içinde çark edip: "Evet ya, bu insanlar da siyasal hayatta söz sahibi olsun." diyen bir tutum içine giriyor? 68lerin hippie çiçek çocukları göz kırpmıyor oradan tamam ama ben başka bir argümanı daha çok beğeniyorum: doğum kontrol hapları... Zihnimde şimşekler çakıyor. Bu küçücük haplar büyük bir devrimin tetikleyicisi olmuş olabilir mi gerçekten? Kadın bedeniyle ilgili imgeleri düşünüyorum. Yakılacak süpürgesiz cadı, damızlık inek ve ev işlerinin vazgeçilmez hizmetçileri... Hizmetçi. Cadı Avı... Hop zihnim Anna Göldi'ye atlama yapıyor. Fakir bir aileye doğmuş ve ev hizmetçisi olarak çalışan Anna Göldi. Anna, gerçek hikayesinde daha ilk işvereni tarafından tecavüze uğruyor. Eminim çok üzülüyor, devriliyor ama yıkılmıyor. Anna zeki, özverili, becerikli bir kadın. Bu travmanın ardından o evden ayrılıyor ve bir doktorla tanışıyor. Doktora asistanlık yapıyor ve beraber hastaları iyileştiriyorlar. Zamanla aralarında bir yakınlık oluşuyor. Doktor evli bir adam ve bu durumun açığa çıkma riski onu korkutmuş olmalı ki aradan geçen 17 yılın sonunda Anna Göldi'ye bir iftira atıyor. Doktorun kızını zehirlemiş olduğu gerekçesi ile Anna yargılanıyor ve idam ediliyor. Tüm bu olup bitenleri okuduktan sonra ilgi çekici bir kurgunun içine sürükleniyorum...

Rivayet edilir ki *-bu benim rivayetimdir-* Anna, doktorun yanında asistan olarak çalışırken aynı zamanda ondan ilaç üretmenin formüllerini öğrenir.

İnfazcı doktor bir gün laboratuvara gelir ve Anna'nın not defterlerini bulur. Anna yıllardır bir ilaç üzerine çalışıyordu. Doktor ilaçların kadınların hormon sistemini etkileyerek hamile kalmalarını önleyen doğum kontrol hapları olduğunu fark eder ve Anna'nın bu buluşunu ve formülleri imha eder. Anna ile ilgili suç duyurusunda bulunur ve Anna aslında bu sebep yüzünden idam edilir. Bu kabul edilebilir bir şey değildir. Bu kadının kendi bedeni üzerinde kontrolü ele geçirmesi demektir ve ataerkil düzene çomak sokmak anlamına gelir. Kendimi bu kurgunun gerçekliğine kaptırıyorum. Acaba Anna idam edilmeden bu icadı diğer kadınlarla paylaşmış olsaydı devrimin ateşi yaklaşık 200 yıl önce yanmış olabilir miydi? Doğum kontrol hapları gerçekten de bu toplumsal dinamiğin değişmesi için ateşleyici bir rol oynamış olabilir miydi?

Hepimiz biliyoruz ki hamile kalmak ve çocuk sahibi olmak bir kadının evli olduğu erkeğe ve evine bağımlılığını derinleştiren bir olgu. Birtakım medikal haplar alıp bu kontrolü dışsal bir nesne aracılığı ile kalıcı bir şekilde ele geçirmek devrimsel bir nitelik taşımış olabilir. Kadının önce kendi beden algısını değiştirmiş ve dolayısıyla hayır bir dakika ya, ben evimin koridorlarında değil parlamento binasının koridorlarında yürüyeceğim demiş olabilir. Ben dediğini duyar gibi oldum. Bu hapları kadınların yasadışı yollarla gizli gizli satın alıp içtiğini hayal ettim. Muhtemelen uzunca bir süre kocamış kocaları onay vermemiştir. Güzel gözlü kadın Anna Göldi... 2007 yılında İsviçre parlamentosu bu tarihi lekeyi temizlemek üzere bir karar alıyor ve Glarus kentindeki bir müzeye Anna Göldi'nin adını veriyor. Bir gün o müzeyi ziyaret edip resminin önüne çiçek değil bir paket doğum kontrol hapı bırakmayı düşünüyorum.

Üzerinde "Başardık ANNA!" yazacak...





aşk

RİCO OBRA

dünyanın herhangi bir yerinde
bir adam
kokusunu bilmediği
dokunmadığı
sarılmadığı
bir kadına
aşık olabilir
bu mümkün

dünyanın başka bir yerinde
bir kadın
nedenini bilmeden
gülümseyebilir
yine sebepsiz yere
ağlayabilir
bu da mümkün

dünya böyle bir yerdir işte
aşk da böyle bir şey

hadi kalk sevgilim

KAAN TAHA BOSTAN

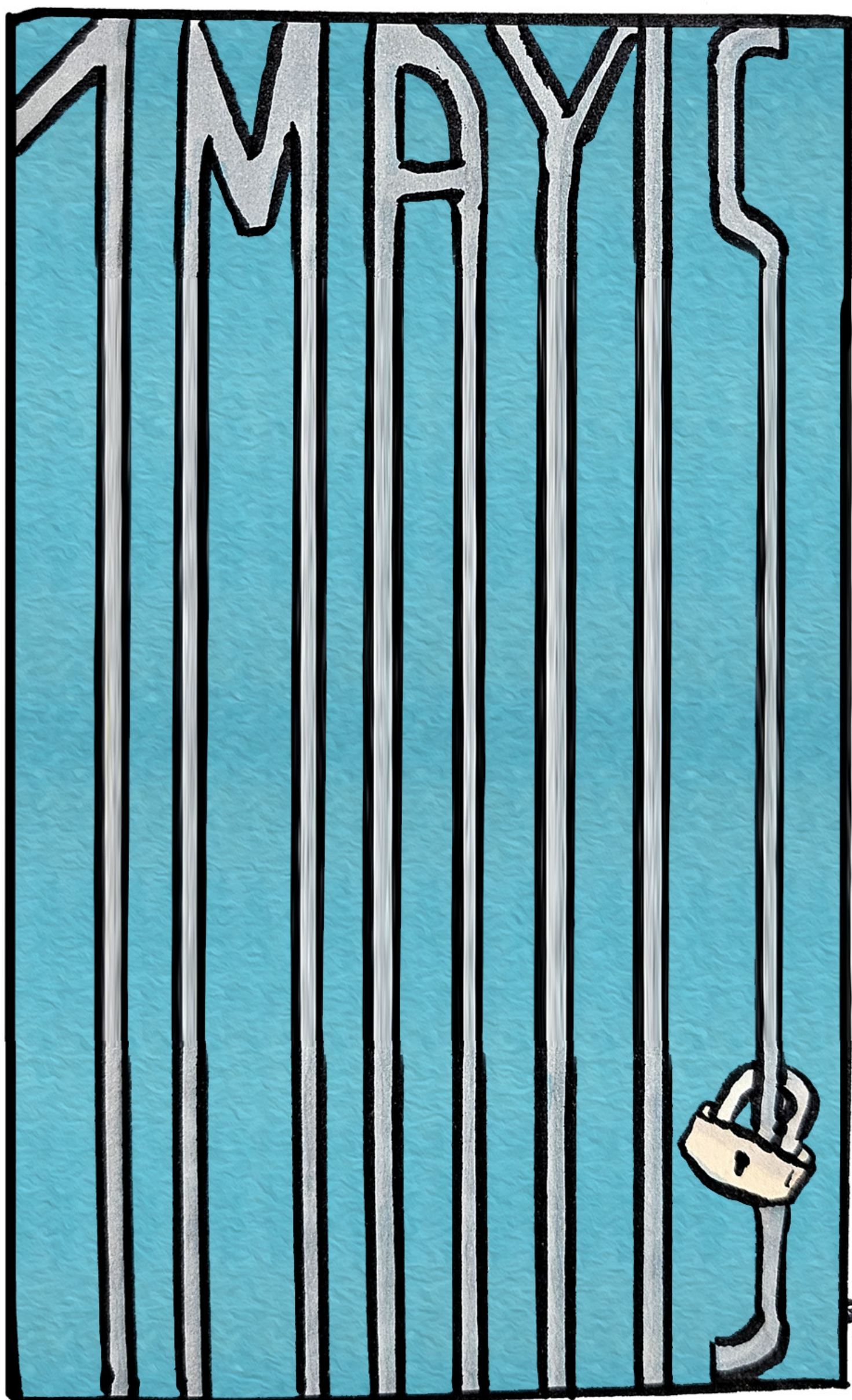
hadi kalk sevgilim
kuşluk vakti çikalım sokağa
üsküdar da bir cigara yakayım sonrası beşiktaş'a
bin yıllık yaşlı bir çeşmenin sana dönük yüzünde
kâbe'sinde buluşalım

bir vapura binelim
martıların her çılgılığında kaçamakça öpüşelim
sevişmek için ortaköy'de bir bara gidelim
hadi kalk sevgilim
ben seni özledim

aynadaki yansıma

BİBLİOFİLA

Zincirlerimi kırmanın eşiğinde ruhum.
Aynadaki yansımam bana gerçek benliğimi
gösteriyor.
Aklıma giriyor,
Ve usul kanıma doğru sızıyor.
Artık esaretim ruhumun duvarlarının arasına
sığmıyor.
Bana güzel günleri vaad ediyor.
Geleceğin parlak penceresinin ışığı gözlerimi
kamaştırıyor.
Fısıltısı kulağımda...
Zorluyor beni ve bileklerimi sıkan zincirlerimi.
"Risk al!" diyor içimdeki çılgın kız.
"Yaşa!" diyor.
Yolumun ortasında açılan bu yeni yolda yürümekten
korkmuyorum.
Gönüllü olarak adım atıp esaretimin
prangalarından kurtuluyorum.
Hayat benim içimde
Damarlarımın içinde akmaya başlıyor
hissediyorum...



10